

[Risgaard Knudsen]

det her er sket fra statsministerens side. Det ville have affødt respekt om socialministeren ud over det ganske land, men nu udsætter socialministeren sig for det modsatte.

Når jeg ser til højre i salen, fatter jeg heller ikke, at de parlamentariske ledere for de to regeringspartier – hr. Mejdahl Nielsen, hr. Ivar Hansen, hr. Grove, hr. Gammelgaard – ikke har taget skridt til at anmode formanden om at få forhandlingen afbrudt. Det siger jeg også med baggrund i, at det forekommer mig, at der er et og andet, man har behov for at få tjek på i de to regeringspartier. Men når et sådant initiativ ikke er kommet – i hvert fald ikke endnu – så har det måske sin særlige forklaring. Den tanke kan jeg i hvert fald ikke frigøre mig fra.

Men det er regeringens sag, det er ikke Folketingets bevillingssag, vi sidder med, og derfor synes jeg nok, at den måde, statsministeren har ytret sig på, er en direkte udfordring til det samlede Folketing. Og hvordan det samlede Folketing så senere vil tage på det forhold . . .

Første næstformand (Torben Lund):

Jeg gør opmærksom på, at taletiden er opbrugt, hr. Risgaard Knudsen. Og hr. Mejdahl hedder hr. Mejdahl og ikke hr. Mejdahl Nielsen.

(Kort bemærkning).

Gade (SF):

I sit forrige indlæg sagde statsministeren: Lad os nu få det overstået! Det er ikke en ekstraordinær situation, og hvor står det, at vi ikke må gøre sådan, som vi foreslår at gøre nu i dag?

Ja, går den, så går den, vi kan sjakre med tingene, og det gør ikke så meget, om man følger almindelig parlamentarisk skik og parlamentarisk hæderlighed. Det er jo den holdning, der ligger bag statsministerens måde at håndtere sagen på. Og i sit sidste indlæg siger statsministeren så, at vi kan få en komisk og uværdig situation i fremtiden. Nej, hr. statsminister, det, der er galt i dag, er, at regeringen bringer det samlede folkestyre i en uværdig situation. Når en regering ikke kan støtte sit eget forslag til et aktstykke, er det et tegn på, hr. statsminister, at statsministeren ikke forstår og tilsyneladende heller ikke respekterer det, man kan kalde almindelig, hæderlig parlamentarisk opførsel. Det er trist at kunne konstatere det,

og jeg er glad for, at så mange partier i dag har givet udtryk for, at man ikke er enige med statsministeren. Et flertal af partier har jo givet udtryk for her fra talerstolen, at butikken ikke kan køres på den måde, hr. statsminister.

(Kort bemærkning).

Jes Lunde (SF):

Jeg er da glad for, at det er lykkedes her i løbet af debatten at få statsministeren til at erkende, at det er regeringen, der har et problem. Det fremgik jo klart af statsministerens sidste indlæg. Regeringen er nødt til at have det bevillingsmæssige i orden, ellers overskrider regeringen sin kompetence, og det er jo også derfor, at statsministeren nu erkender, at regeringspartierne er nødt til til at stemme for det aktstykke i Finansudvalget.

Men så forstår jeg ikke, hvorfor regeringen ikke også er nødt til at stemme imod Fremskridtspartiets beslutningsforslag her i salen. Beslutningsforslaget vil jo fjerne aktstykket fra Finansudvalget. Hvis Fremskridtspartiet fik flertal for sit beslutningsforslag, havde regeringen sandelig et problem. Så kunne regeringen ikke få bevillingsmæssig dækning på området, og derfor er det en logisk følge af statsministerens erkendelse af, at det er regeringen, der har problemet, at regeringspartierne også er nødt til at stemme imod Fremskridtspartiets beslutningsforslag. Ellers er der ingen logik i, hvad regeringen foretager sig.

(Kort bemærkning).

Bilgrav-Nielsen (RV):

Jeg vil gerne ganske kort gøre opmærksom på, at det ikke er mere end 8 dage siden, at Finansudvalget behandlede en meget alvorlig skrivelse fra statsrevisorerne, som gik ud på, at der nu var baggrund for at indskærpe det bevillingsretlige ansvar.

I den anledning fandt et enigt Finansudvalg anledning til at skrive et brev til finansministeren og til Udvalget for Forretningsordenen, hvor vi pointerer, at det er nødvendigt, at man kan vide klar besked om, at når der oversendes skrivelser, ansøgninger, svar på spørgsmål til f.eks. Finansudvalget, skal man på forhånd kunne være sikker på, at den fulde sandhed om og fulde sammenhæng i bevillingsretlige sager bliver oplyst uopfordret fra udvalgene.